

CAPITOLUL DOI

STÂND PE LOCUL pasagerului în Rolls-Royce-ul Phantom argintiu model 1937 al lui Alastair și îndreptându-se din nou spre Magisterium, Call se gândea la călătoria lui spre Testul Fierului, ținut cu patru ani în urmă. Își aminti felul în care tatăl lui îi spusese că, dacă avea să pice la teste, atunci nu mai trebuia să meargă la școala de magie, lucru bun de altfel, căci, dacă ar fi mers, ar fi putut să piară în tunele.

Acum Call știa ce anume îl îngrijorase cu adevărat pe tatăl lui – descoperirea faptului că el, Call, era depozitarul sufletului lui Constantine. Și toate lucrurile de care se temuse tatăl său că se vor întâmpla chiar se petrecuseră, mai puțin să piară în tunele.

Dar încă nu era prea târziu nici pentru asta.

Tu nu faci decât să te gândești la ce e mai rău? întrebă Aaron. Cum ar fi sistemul de punctaj al Principelui Întunericului! Chiar trebuie să vorbim despre asta.

— Nu mă judeca, spuse Call.

Alastair îl privi cu surprindere.

— Nu te judec, Callum. Deși ai fost foarte tăcut în călătoria asta.

Call chiar trebuia să înceteze să-i mai răspundă lui Aaron cu voce tare.

Iar Aaron chiar trebuia să înceteze să-și bage nasul în amintirile lui.

— Sunt bine, îi spuse Call tatălui său. Doar un pic agasat.

— Mai ai doar un an, spuse Alastair, virând pe drumul care ducea la grotle școlii. Și apoi, magii nu te vor mai putea acuza că ești nepregătit sau de cine știe ce altă prostie. Încă un an, și vei putea să uiți de magi pentru totdeauna.

Câteva minute mai târziu, Call cobora din mașină, aruncându-și ranița pe umăr. Havoc sări jos după el, adulmecând în vânt. Dintr-un autobuz coborau alți elevi, puști abia trecuți de Testul Fierului. Lui Call i se părură cu adevărat niște țânci și se pomeni făcându-și griji pentru ei. Câțiva îl priviră neliniștiți, arătându-l cu degetul și șoptind între ei.

Nu-și mai făcu griji atunci, ba chiar începu să spere că Warren, o șopârlă ciudată care trăia în grotle, îi va conduce într-o crevasă.

Asta-ți va aduce sigur câteva din punctele alea de pe lista Principelui Întunericului, spuse Aaron.

— Nu mai zburda prin creierul meu, șopti Call.

Alastair se apropie de el și-l îmbrățișă de despărțire, bătându-l pe umăr. Tresărind, Call își dădu seama că de-acum erau la fel de înalți.

Putea auzi șoapte peste tot în jurul lor, fiind conștient de privirile care se fixaseră pe el și pe tatăl său. Când Alastair făcu un pas spate, Call putu observa cât era de încordat.

— Ești un băiat bun, spuse el. Ei nu te merită.

Oftând, Call îl urmări cum se urcă în mașină și pleacă, după care pătrunse în grottele Magisteriumului. Havoc se strecură pe urmele lui.

Totul arăta cunoscut și nu prea. Mirosul pietrei, ce se întetea pe măsură ce-și croia drum mai adânc în labirintul de tunele, îi era cunoscut. Sunetul micilor șopârle iuți și strălucirea mușchiului îi erau cunoscute. Modul în care ceilalți elevi se zgâiau la el și șopteau din dosul mâinilor îi era cunoscut, de asemenea, deși mai puțin plăcut. Chiar și unii dintre maștri făceau asta. Call îl surprinse pe Maestrul Rockmaple holbându-se la el atunci când se apropie de ușa apartamentului său, pentru ca apoi să-și întoarcă fața.

Își atinse brățara de ușa, care se deschise cu un pocnet. Se aplecă pentru a intra, așteptându-se ca încăperea să fie pustie.

Dar nu era. Pe canapea stătea Tamara, îmbrăcată deja în uniforma Anului de Aur.

De ce te-ai gândit că n-o s-o găsești aici? îl întrebă Aaron. *Doar împărțiți apartamentul.*

De data asta, Call nu-i mai răspunse lui Aaron cu voce tare, dar numai pentru că îi vuiau urechile și singurul lucru la care se putea gândi era Tamara. La cât de frumoasă era și la cât de sculptor îi era părul împletit într-o singură coadă și la felul în care tot ce ținea de ea părea să fie într-o ordine perfectă, de la precizia sprâncenelor până la uniforma fără nici cea mai mică pată.

Ce ciudat, spuse Aaron. *Parcă toate gândurile ți-au fost cuprinse de ceață sau așa ceva. Call? Pământul către Call?*

Trebuia să spună ceva. Știa că trebuia să spună ceva, mai ales pentru că ea continua să-l privească de parcă ar fi așteptat taman asta de la el.

Dar Call se simțea deplorabil, stânjenit și complet penibil. Și nu știa cum avea să explice că, deși nu făcuse, poate, cele mai potrivite alegeri, până la urmă funcționaseră și că nu era supărat pe ea că fugise cu Jasper, lăsându-l la Centrul Principelui Întunericului cu Maestrul Joseph și cu Alex, drept care nici ea n-ar trebui să fie supărată pe el că l-a ridicat pe Aaron din morți...

Nu, nu-i poți spune nimic din toate astea, spuse Aaron pe un ton ferm.

— De ce? întrebă Call, după care-și dădu seama că iar o comisese, vorbise cu voce tare.

Se stăpâni să nu se lovească cu mâna peste gură, ceea ce ar fi înrăutățit lucrurile.

Tamara se ridică de pe canapea.

— *De ce?* Asta este tot ce ai să-mi spui?

— Nu! zise Call, dar apoi își dădu seama că nu știa ce *putea* să spună.

Repetă după mine, spuse Aaron. *Tamara, știu că ai motive să fii supărată și știu că va trebui să-ți recâștig încrederea, dar sper că într-o bună zi vom putea fi prieteni din nou.*

Call trase adânc aer în piept.

— Știu că ai motive să fii supărată, spuse el, simțindu-se și mai penibil, dacă asta era posibil, și știu că va trebui să-ți recâștig încrederea, dar sper că într-o bună zi vom putea fi prieteni din nou.

Trăsăturile Tamarei se înmuiară.

— Putem să fim prieteni, Call.

Lui Call nu-i venea să creadă că ceea ce spusese avusese efectul acela. Aaron știa întotdeauna ce trebuia spus, iar acum, cu Aaron în mintea lui, va ști și Call! Nemaipomenit!

— Bine, spuse el, nemaiprimind nicio altă îndrumare. Bun.

Tamara se aplecă și-i ciufuli lui Havoc părul de pe gât, făcându-l să-și scoată limba fericit.

— Pare să se simtă împăcat că nu mai e Călăreț al Haosului. Nici măcar nu arată altfel.

Acum spune-i că îți pasă de ea, că ai făcut unele alegeri greșite și că-ți pare rău pentru asta, îi spuse Aaron.

Ba n-o să spun asta! gândi Call. Dacă-i spun că-mi pasă de ea, va râde de mine. Dar dacă nu mai spun nimic altceva, poate că totul se va liniști.

Nu mai primi din partea lui Aaron decât tăcere. O tăcere îmbufnată.

— Îmi pasă de tine, spuse Call, și Tamara se ridică dintr-odată, privindu-l surprinsă, alături de Havoc. Am făcut alegeri greșite. Tare greșite. Poate cele mai greșite pe care le putea face cineva.

Nu sări calul, amice. Aaron părea alarmat.

— Voiam ca Aaron să se întoarcă, spuse Call, iar Aaron, cel din capul lui, tăcea. Tu și cu Aaron sunteți cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată. Și cu Havoc. Doar că el nu mă judecă.

Havoc lătră. Tamara își strânse ușor buza, ca și cum s-ar fi străduit să nu zâmbească.

— Nu vreau să te grăbesc, spuse Call. Ia-ți cât timp ai nevoie ca să afli ce simți. Voiam doar să știi că-mi pare rău.

Câteva momente, Tamara rămase tăcută. Apoi, se apropie de el și-l sărută pe obraz. Call își simți corpul străbătut de un fior și abia se stăpâni să nu îi cuprindă talia.

Hait! făcu Aaron cu blândețe.

Tamara se trase un pas înapoi.

— Asta nu înseamnă că te-am iertat cu totul sau că am revenit la cum eram, spuse ea. Nu suntem iubiți, Call.

— Știu, spuse Call.

Nici nu se așteptase la altceva, dar tot simți o lovitură în piept.

— Dar *sunteți* prieteni, spuse ea, ochii scânteindu-i cu înverșunare. Uite ce este, toți cei de aici te văd altfel acum. Ei nu știu nimic despre cum ai... despre faptul că Aaron a fost ridicat din morți. Știu că Maestrul Joseph te-a răpit și mai știu că ai ajutat la înfrângerea lui și a lui Alex.

— Și asta e bine? întrebă precaut Call. Pare că e... bine?

— Dar cu toții știu acum că tu ai sufletul Inamicului Morții. Toată lumea știe asta, Call. Habar n-am cât au puterea să înțeleagă faptul că tu *nu* ești el.

— Pot să stau în camera asta tot anul, zise Call privind în jur. Pot să mă hrănesc cu cârnați italienești aduși prin vrajă, așa cum a făcut Maestrul Rufus prima oară când am ajuns noi aici.

Tamara clătină din cap.

— Nici vorbă. Mai întâi că nu avem cârnați. Apoi, vom ieși de aici ca să-i înfruntăm. Va trebui să te arăți în stare să ai o viață normală ca mag, Call. Trebuie să le arăți tuturor că ești tu însuși, și nu vreun monstru.

E posibil să nu am niciodată o viață de mag, gândi Call. S-ar putea.

Aaron rămase tăcut în mintea lui. Call era destul de sigur că nu trebuia să-i spună Tamarei despre sugestia tatălui său să nu mai meargă la Collegium și să evadeze de tot din lumea magilor. Nici el nu știa ce să mai creadă.

— Bine, spuse el. De acord. Ce vrei să faci mai întâi de toate? Să mergi la Galerie?

— Mai întâi, am ceva să-ți dau, spuse Tamara, luându-l prin surprindere.

Se duse în camera ei, cu coada împletită legănându-i-se pe spate, și ieși ținând în mână... un pumnal. Pumnalul lui *Call*, făcut de mama sa, cu mânerul și cu teaca împodobite cu modele circulare.

— Miri, șopti el, primind înapoi pumnalul. Tamara... mulțumesc!

Acum, dacă te supără cineva la cantină, îi poți tăia capul, gândi voios Aaron.

Call se înecă, dar, din fericire, Tamara socoti că era din pricina emoției și-l bătu pe spate până ce-și reveni.

CAPITOLUL TREI

PĂTRUNZÂND ÎN GANTINĂ, Call avu un sentiment nu foarte diferit de un *déjà vu*. Se simțea ca într-un spațiu familiar, deși nimic nu arăta așa cum se aștepta. Realiză că asta era din cauza faptului că îi recunoștea doar pe câțiva dintre elevi. Toți ceilalți copii mai mari plecaseră. Nu cunoștea pe nimeni din Anul de Fier, abia pe câțiva din Anul de Aramă și de Bronz și chiar și elevii din Anul de Argint și de Aur pe care-i cunoștea păreau foarte diferiți. Câțiva aveau ceea ce păreau a fi tullele crescute aiurea.

Call își duse mâna la față. Ar fi trebuit să se bărbierească în dimineața aceea. Probabil că Tamarei i-ar fi plăcut.

Concentrează-te, îi spuse Aaron.

Dacă Aaron ar fi fost aici, într-un trup doar al lui, și-ar fi amintit să se radă. I-ar fi dat o formă precisă părului de pe față cu îndemnare și siguranță firească și toți l-ar fi admirat pentru asta.

O să găsim noi un trup pentru mine destul de repede, spuse Aaron.